

OCHOTNÍCKE DIVADLO
V LORINČÍKU
80. VÝROČIE

Obsah

Slovo na úvod	2
História ochotníčenia v Lorinčíku	3
Osobnosti lorinčického ochotníčenia.....	8
Divadelné spomienky, postrehy a úvahy	9
Divadelné predstavenia od obnovenia	14
Odovzdanie režisérскеj štafety	33
Čo ďalej?.....	37
Prehľad odohraných hier	38
Slovo na záver	39

Slovo na úvod

Vážení priatelia ochotníckeho divadla, milí Lorinčania, so zvláštnym pocitom radosti a vďaky sa Vám prihovám pri príležitosti 80. výročia ochotníckeho divadla v Lorinčíku. Rok 2025 nie je len číselným míľnikom – je symbolom neochvejnej tradície, vytrvalosti a lásky k umeniu, ktoré si v našej mestskej časti zachovávame už celých osem desaťročí.

S hrdosťou spomíname na rok 1945, keď sa v Lorinčíku odohrala prvá zaznamenaná ochotnícka hra. Odvtedy prešlo mnoho rokov, generácií i príbehov – a každý z nich zanechal svoju stopu na našich „doskách, ktoré znamenajú svet“.

Osobitne si dnes pripomíname aj 30 rokov nepretržitej novodobej činnosti, ktorá od roku 1995 nadviazala na dlhoročné tradície. Prvým symbolickým „stromčekom“ nového obdobia bola hra Strýdža spod Hája – a z tohto stromčeka dnes stojí pevný ochotnícky strom, ktorý má svoje korene, kmeň aj čerstvé mladé výhonky. Od roku 1995 do dnešného dňa náš kolektív pripravil 19 nových hier a na javisku sa vystriedalo cez 50 ochotníkov, pričom aktuálne je aktívnych 15 členov. Je potešiteľné, že aj dnes pokračuje generačná výmena – mladí ľudia sa učia od skúsenejších a prinášajú nové nápady, energiu a chuť.

Dovoľte mi, aby som sa v tejto chvíli s úctou poklonil pánovi učiteľovi Michalovi Macákovi, ktorý stál pri zrode ochotníckeho divadla v roku 1945 a ktorý bol neodmysliteľnou súčasťou mnohých hier aj v novodobej ére. Jeho odkaz, múdrosť, láska k jazyku, k prírode a človeku, sú pre nás stále inšpiráciou. Aj keď už nie je medzi nami, jeho duch zostáva pevne zakorenený v našom súbore.

Rovnako veľká vďaka patrí Rudolfovi Dučaiovi, ktorý od roku 1995 stál na čele obnovenej divadelnej činnosti. Ako režisér a vedúci súboru bol tridsať rokov hybnou silou, ktorá držala kolektív pokope, viedla ho a formovala. Pod jeho taktovkou vznikli desiatky inscenácií a vyrástli celé generácie ochotníkov. Jeho obetavosť, pracovitosť a srdce, ktoré vložil do divadla, sú a zostanú pre nás nesmierne cenným odkazom.

Rovnako patrí veľké poďakovanie všetkým bývalým aj súčasným ochotníkom, ktorí vkladajú do tejto činnosti svoj čas, talent a srdce. Ochotnícke divadlo nie je len o hercoch – za každým predstavením stoja desiatky ľudí, ktorí pomáhajú pri stavbe scény, osvetlení, kostýmoch, technike či dokumentácii. Vaša práca je nenahraditeľná.

Aj tradície sa menia – výjazdy kolektívu do Ždiaru nahradila dnes už obľúbená akcia Ochotnícky guláš, kde sa stretávame ako jedna veľká divadelná rodina. V neformálnom prostredí sa upevňujú vzťahy, zdieľajú zážitky a rodia nové nápady. Sme na prahu ďalšieho významného míľnika – pripravujeme hru Diabol v raji manželskom od Ferka Urbánka. Veríme, že aj táto hra prinesie divákovi nielen zábavu, ale aj hodnotný kultúrny zážitok.

S pokorou prijímam aj úlohu režiséra, ktorú mi od roku 2025 odovzdal Rudolf Dučai, dlhoročný hybný motor novodobej éry. Ďakujem mu za dôveru, usmernenie a príklad, ktorý pre nás všetkých predstavuje.

Na záver prajem všetkým – hercom, divákovi, priateľom divadla i Lorinčíku – veľa tvorivých síl, nadšenia a radosti z každej jednej hry. Ochotnícke divadlo je dôkazom, že aj v malej komunite sa môžu rodiť veľké veci.

S úctou a vďakou,
Lubomír Gedra
režisér a člen Ochotníckeho divadla v Lorinčíku

História ochotníčenia v Lorinčíku

Začiatky ochotníckeho divadla v Lorinčíku

Začiatky ochotníckej divadelnej činnosti v Lorinčíku možno pozorovať už pred rokom 1945. Po oslobodení južného Slovenska po druhej svetovej vojne zostali na povale školy súčiastky figúrok bábkového divadla – marionety, pravdepodobne zhotovené Jozefom Volnerom. Pred rokom 1938 na miestnej škole pôsobili aj učitelia z Čiech (Zenker, Škňouřil), ktorí so žiakmi pripravovali bábkové predstavenia pre deti aj rodičov. Tieto aktivity vytvorili základy pre neskorší rozvoj ochotníckeho divadla, ktoré sa stalo pevnou súčasťou kultúrneho života v Lorinčíku.

Pán učiteľ Michal Macák a začiatky po roku 1945

Významnou osobnosťou, ktorá pokračovala v tejto tradícii, bol pán Michal Macák. Do Lorinčíka prišiel ako učiteľ a správca školy v apríli 1945. Už predtým pomáhal pri detských divadlách v Osikove a Vyšnom Klátove, neskôr v Malčiciach a Malej Vieske, kde s mládežou uvádzal známe ľudové hry, najmä z repertoáru Ferka Urbánka. Jeho entuziazmus, láska k jazyku a zmysel pre komunitu výrazne formovali kultúrnu identitu Lorinčíka.

Už v máji 1945 spolu s manželkou nacvičili hru "Tri vrecia zemiakov" od Korbačku, ktorú pripravili na slávnosť ku Dňu matiek. Prvé vystúpenie sa uskutočnilo 13. júna 1945 na školskom dvore, kde terasa školy slúžila ako javisko a lavice zo školy ako hľadisko. Atmosféra tohto podujatia bola jedinečná – jednoduché podmienky, no veľké nadšenie účinkujúcich aj divákov.

Roky 1945 – 1948: Pionierske predstavenia

Na jeseň 1945 sa nacvičovala hra "Strídža spod Hája" od F. Urbánka. Prípravy boli rozsiahle – výstavba javiska, tvorba kulís z dostupných materiálov, opona zo zošívajúcich plachiet a osvetlenie petrolejkami. Javisko vzniklo v jednej z tried školy, scény sa maľovali z práškových farieb a mlieka, rekvizity si mládež nosila sama. Prvé oficiálne predstavenie sa odohralo 4. januára 1946 a zaznamenalo obrovský záujem verejnosti – miestnosť bola preplnená, ľudia prichádzali aj z okolitých dedín.

V tom istom roku nasledovala hra "Škriatok" (február) a začiatkom roku 1947 "Bludár" s pôsobivou nočnou zbojníckou scénou. Neskôr pribudla hra "Krutohlavci" (apríl 1947), ktorá zachytávala zmierenie rozhádaných susedov, a detská hra "Vít'azné srdiečka", v ktorej vynikol Michal Dučai v úlohe slepca.

Prechod na klasickú slovenskú drámu (1948 – 1954)

Od roku 1948 sa repertoár ochotníkov obohatil o klasické slovenské diela. Hra "Ženský zákon" od J.G. Tajovského si získala veľkú obľubu. Kroje boli zapožičané z Martina a herci chodili na vystúpenia pešo cez les s rekvizitami na chrbte. Bolo to obdobie, keď divadlo nebolo len zábavou, ale aj formou spoločenského stretnutia a kultúrneho vyžitia.

Nasledovali hry "Sirota Marienka a dvanásť mesiačikov", "Pastierka z Lurdu", "Márnotratný syn" a "Slovenská sirota". V roku 1952 bola nacvičená náročná hra "Statky – zmätky". Príprava bola dôsledná, skúšky prebiehali počas dlhých zimných večerov a diváci zaplnili miestnosť do posledného miesta.

Rok 1953 priniesol hru "Kamenný chodníček", nasledoval "Páva" (1954), v ktorom sa predstavila mladšia generácia, a rozprávka "Dlhý, Široký a Bystrozraký" (1955), ktorú s nadšením sledovali najmä deti.

Roky prekážok a politických zásahov (1955 – 1958)

Toto obdobie bolo poznačené viacerými ťažkosťami – generačné výmeny, závistlivé vzťahy a najmä politické zásahy. Pán Macák čelil neprijemným výhradám a nátlaku, keď bola divadelná činnosť podmienená súhlasom stranických orgánov. Napriek týmto problémom v roku 1958 vznikol kultúrny barák, ktorý sa stal novým centrom ochotníckeho diania. Prvá hra v novom priestore bola opäť "Škriatok" a medzi hercami sa objavila nová generácia mladých ochotníkov.

Oživenie a nové priestory (1959 – 1966)

V roku 1959 ochotníci uviedli "Marišu", ktorú s úspechom predstavili v niekoľkých okolitých obciach. Hra "Rozprávka pri praslici" (1961) bola sprevádzaná živou hudbou amatérskych hudobníkov a získala veľký ohlas. Odvážnym krokom bola inscenácia "Najdúcha" od Záborského (1962), kde prvýkrát vystupovali aj ženatí muži a vydaté ženy, čím sa prelomila stará tradícia.

Nasledovali hry "Dve Marienky" (1963), "Kubo" (1965), kde exceloval M. Lukčo, a "Páva" od Timravy (1966), ktorú nacvičili mladí ochotníci samostatne pod vedením J. Mitra. Hry boli bohaté na výrazy ľudového humoru a výstižne zobrazovali dedinský život.

Záver obdobia (1969 – 1972)

Ochotníci pokračovali v nastúpenom trende a siahli po hrách ako "Slovenská sirota" (1969), "Statky – zmätky" (1971) a "Ženský zákon" (1972), ktoré boli prijaté s nadšením nielen domácim publikom, ale aj na hostovaníach v okolitých obciach. Hry boli realizované pod hlavičkou miestnej požiarnej ochrany a komisia LUT z Košíc udelila ochotníkom čestné uznanie za ich prácu.

Prestávka a dôvody (1972 – 1995)

Po roku 1972 došlo k prerušeniu činnosti. Pán Macák bol pod neustálym tlakom režimu, kádrovačiek a návštev ŠtB. Hoci v obci pôsobili ľudia schopní pokračovať v činnosti, absencia výraznej osobnosti a celospoločenské pomery prispeli k útlmu. V tomto období sa ochotníctvo takmer úplne vytratilo z verejného života Lorinčíka.

Obnova ochotníckeho divadla (od roku 1995)

Za obnoviteľa ochotníckej divadelnej činnosti je právom považovaný pán Rudolf Dučai, ktorý o tomto „vzkriesení“ hovorí:

„S myšlienkou obnoviť ochotnícke divadlo som sa stretával vždy, keď som prichádzal do nášho kultúrneho domu, ktorý stojí už takmer tri desaťročia pri akejkoľvek akcii, ktorá sa v ňom konala. Musím priznať, že tých akcií bolo pomenej, no o to viac ma táto myšlienka prenasledovala.

Pri návšteve nášho učiteľa, kronikára obce a zároveň správcu obecnej knižnice, pána Michala Macáka, som mu s malou dušičkou predstrel celú vec o obnove ochotníčenia. Keďže ho poznám už od detstva ako vynikajúceho učiteľa a pedagóga, nebál som sa, že ma v tejto veci nepodporí. Skôr som mal obavy z jednej maličkosti – jeho úctyhodného veku, mal totiž 84 rokov. S radosťou môžem konštatovať, že moje obavy boli neopodstatnené, lebo vitalita nášho

pána učiteľa bola na takej úrovni, že by sa za ňu nemusel hanbiť ani človek o pár generácií mladší. Naše rozhovory boli čoraz častejšie, až sme došli k názoru, že je potrebné rozdeliť si konkrétne úlohy. On, ako režisér, poznajúc mentalitu občanov Lorinčíka, vybral hru, a mne sa ušla úloha zohnať kolektív, ktorý by bol ochotný obetovať svoj voľný čas v prospech občanov Lorinčíka, ba aj blízkeho okolia.“

Predstavenia hier sa už nekonajú v starom baráku, pretože ten už v súčasnosti neexistuje. Novým centrom ochotníckeho diania sa stal kultúrny dom v Lorinčíku, ktorý má pre divadelnú činnosť výnimočné predpoklady. Javisko je pomerne veľké, divadelníci majú vlastnú šatňu, prístup do kuchyne i vlastné sociálne zariadenia. Ochotnícky kolektív je v súčasnosti vedený pod Kultúrnou komisiou pri Miestnom zastupiteľstve Košice – Lorinčík. Členmi tejto komisie sú viacerí ochotníci, ktorí sa aktívne zapájajú nielen do divadelných predstavení, ale aj do organizácie kultúrneho života v obci. Pod jej hlavičkou sa ochotníci podieľajú aj na mnohých iných aktivitách – organizujú Dni detí, silvestrovské a fašiangové zábavy, karnevaly a rôzne komunitné podujatia.

Táto novodobá éra ochotníckeho divadla tak nadviazala na bohatú tradíciu a dodnes predstavuje dôležitý pilier kultúrneho a spoločenského života v Lorinčíku.

Odkaz a hodnotenie minulosti

Pán Macák s úsmevom spomína na roky ochotníčenia: „Minulosť ochotníčenia v Lorinčíku je bohatá a okrem Vás - divákov, mali radosť z našich vystúpení i sami ochotníci.“ V začiatkoch bol problém aj s jazykovou zdatnosťou a čítaním. No dnes, po rokoch, sa bývalé ochotníčky – dnes už babičky – zhodujú, že divadelné vystúpenia patrili k ich najkrajším zážitkom.

Ochotnícke divadlo má svoje korene v slovenských národných dejinách. Prispieva k udržiavaniu jazyka, kultúry a kresťanských hodnôt. U mladých rozvíja pamäť, kultivovaný prejav a lásku k umeniu. Jeho odkaz je živý aj dnes – v každej hre, v každom príbehu, v každom potlesku, ktorý zaznie v Lorinčíku.

Mariša, zľava: Magdaléna Lukáčová, Vincent Kender, Michal Lukčo, Vincent Kelbel, Jozef Múdry, Agnesa Semanová, František Juhás

Najdúch, zľava, dole: P. Kozák, M. Lukčo, J. Múdry, stred: R. Mitro, F. Rácová, Marg. Múdra, Agn. Semanová, Ján Čoka, V. Rác, hore: M. Macák ml., V. Múdry, Š. Čonka st., Agn. Kenderová, Vinc. Kender, M. Kolesárová, D. Kenderová, J. Mitro, J. Mikita, L. Mitro, J. Bujňák, M. Macák - rež.

Drevená baráková budova slúžiaca kedysi na kultúrne účely

Slovenská sirota, zľava zhora: Pavol Kmec, Štefan Kender, Jozef Mitro, Ján Mitro, Ján Krešňák, , Terézia Juhášová, Ľudmila Mitrová, Eva Juhášová, Mária Cienka, Pavol Dučai, Marta Kmecová, Mária Dučaiová, Anna Múdra

Ženský zákon, zľava zhora: Michal Macák - uč., Rudolf Dučai, Jozef Juhás, Ján Krešňák, Marta Kmecová, Mária Dučaiová, Terézia Juhášová, Mária Ficeriová

Statky-zmätky 1952, zľava: Michal Dučai, M. Kelbelová, Vincent Múdry, Margita Dučaiová, Agáta Mikitová (Juhášová),

Dve Marienky 1963: zľava zhora: Elena Macáková - vychov., M. Kolesárová, Bernadeta Macáková, Pavol Kozák, František Kaleta, Eva Volnerová, Štefan Kender, Cyril Macák, Margita Dzurová - uč., Terézia Šolcová, Anna Múdra, Ľudmila Mitrová, Ladislav Harai, Pavol Nič, Milan Bujňák, Ján Mitro,

Osobnosti loriňického ochotníčenia

Michal Macák

Pán Michal Macák je zakladateľom loriňického ochotníčenia v povojnových rokoch. Narodil sa 29. septembra 1912 v Myslave. Ľudovú školu navštevoval v Myslave v rokoch 1918 – 1923. Po skončení štúdia na Gymnáziu na Kováčskej ulici v Košiciach (maturita v roku 1931) pôsobil ako učiteľ vo Vyšnom Klátove, Osikove a Malčiciach. V rokoch 1936 – 1938 absolvoval vojenskú službu, počas druhej svetovej vojny učil v Malej Vieske. V roku 1945, po prechode frontu, sa stal správcom školy v Lorinčíku.

Popri učiteľskej práci viedol osvetovú besedu, dlhé roky spravoval miestnu knižnicu a v rokoch 1956 – 1970 bol členom učiteľského spevokolu v Košiciach. Ochotníckemu divadlu v Lorinčíku sa venoval od svojho príchodu, neskôr spolu s Rudolfom Dučaiom obnovil činnosť v roku 1995.

Za celoživotnú prácu získal 7. mája 1999 **Cenu mesta Košice**, ktorú mu odovzdal primátor Ing. Rudolf Schuster. V roku 2002 sa dožil významných 90 rokov, čo obec oslávila mimoriadnym zasadnutím miestneho zastupiteľstva. Je považovaný za nestora ochotníckeho divadla v Lorinčíku.

Michal Lukčo

Pri hodnotení ochotníckej činnosti nemožno zabudnúť na Michala Lukča. Aj keď v úplných začiatkoch nevystupoval, stal sa významnou hereckou osobnosťou viacerých hier. Jeho doménou boli najmä komické postavy, ktorými dokázal rozosmiať celé publikum.

Narodil sa v novembri 1925 v Lorinčíku. Vyučil sa za mäsiara, no po vojne pracoval ako murár a vedúci stavieb v štátnom podniku. Do divadla vstúpil v roku 1958 a často stvárňoval staršie postavy. Oženil sa až ako 42-ročný, čím sa jeho herecká činnosť v kolektíve skončila. Diváci si ho pamätajú ako charizmatického a prirodzene vtipného ochotníka. Zomrel 28. februára 2001.

Jozef Volner

Pán Jozef Volner bol neodmysliteľnou súčasťou divadla ako tvorca kulís pred i po obnovení v roku 1995. Narodil sa v roku 1921 do rodiny tunajšieho murára. Počas vojny prešiel ťažkým obdobím, bol zajatcom v Nemecku. Po návrate pracoval v Umeleckom družstve v Košiciach a nadobudol skúsenosti u akademického maliara Viktora Smolku.

Od roku 1952 do 1956 pôsobil v scénických dielnach Štátneho divadla v Košiciach. Jeho práca sa stala základom pre kvalitné kulisy v Lorinčíku. Po roku 1995 vytvoril známe scény, napríklad obraz dediny pre hru *Bacúchovie dvor*. Ochotníci si ho pamätajú ako „Joži báčiho“ – majstra, ktorý bol vždy ochotný pomôcť. Zomrel v roku 2002.

Rudolf Dučai

Rudolf Dučai sa narodil 22. februára 1954 v Poľove, od roku 1955 žil v Lorinčíku. Po základnej škole sa vyučil za kovoobrábača vo VSS Košice, kde pracoval celý život. Bol aj aktívnym futbalistom a funkcionárom miestneho klubu.

Do divadla vstúpil v roku 1972 v hre *Ženský zákon*, kde stvárnil postavu Števka. Po prestávke v ochotníckej činnosti sa stal hlavným iniciátorom jej obnovy v roku 1995. Pôsobil ako režisér, herec aj manažér. V divadle ho podporovala celá rodina – manželka Jolana, syn Tomáš a dcéra Dagmar. Jeho zásluhou sa divadlo v Lorinčíku opäť postavilo na nohy a nadviazalo na tradíciu založenú Michalom Macákom.

Divadelné spomienky, postrehy a úvahy

Ing. Jozef Juhás st. – bývalý aktívny ochotník

Na divadlo v Lorinčíku si matne pamätám už z predškolského veku, keď sa vystúpenia ochotníkov konali v budove miestnej školy. Pre mňa a mojich rovesníkov to bolo vždy vzácne spestrenie kultúrnych zážitkov, pretože v tom čase okrem kostola boli tieto akcie jediné v našej dedine.

Nebolo elektriny, a teda v domácnostiach neboli rádiá a o televízoroch sme ani nesnívali. Dokonca aj na prvý film vo svojom živote si spomínam ako na čosi fantastické, keď na dvore školy „vrčal“ agregát na výrobu elektrickej energie a v triede sa premietal celovečerný film *Byl jednou jeden král* s Jánom Werichom.

Základnú školu sme začali navštevovať v roku 1957 ako asi dosiaľ najsilnejší ročník v histórii Lorinčíka – bolo nás desať (7 chlapcov a 3 dievčatá). Hneď nasledujúci rok nastúpilo ďalších desať detí, ale garde sa obrátilo – 7 dievčat a 3 chlapci. Nemali sme žiadnu predškolskú prípravu, pretože v našej obci vtedy nebola škôlka. Pre mnohých bol nástup do školy doslova šokom – poniektorých mamky nasilu ťahali dolu dedinou, a niektorí „chytráci“ (vrátane mňa) si chceli vyberať dovolenky.

Tam sme sa však stretli so vzácnym človekom – pánom **Michalom Macákom**, ktorý vo veľkej miere formoval naše charaktery. Tento všestranný človek nás v jednotriedke dokázal naučiť učivo tak dobre, že keď sme prešli do 6. ročníka v Malej Ide, triedne učiteľky doslova bojovali o Lorinčičanov do svojej triedy. Niektorí odišli aj do Košíc, pretože úroveň školy v Malej Ide nedosahovala úroveň košických škôl. Je nesporné, že vďaka základom od pána Macáka je v Lorinčíku toľko vysokoškolsky vzdelaných ľudí.

Moje prvé kontakty s javiskom sa spájajú s vystúpeniami na slávnostiach organizovaných vedením obce a školy. Pri nacvičovaní kultúrnych programov veľmi intenzívne pomáhala manželka pána Macáka, ktorá sa venovala dievčatám. Spočiatku to pre nás nebolo vždy príjemné – pesničky, básničky, scénky či tance si vyžadovali disciplínu a zasahovala aj autorita pána učiteľa. Ale na samotné vystúpenia sme sa vždy tešili – aj rodičia boli plní očakávania, ako ich deti „zažiaria“ na javisku.

Pán Macák nás naučil mať kladný vzťah ku kultúre, knihám i prírode. Lásku k prírode sme odpozorovali aj v jeho záhrade, kde pestoval ovocné stromy, kvety a hlavne trňové ruže. A práve on ma priviedol aj k divadlu.

Pamätám si na premiéry hier, ktoré boli vždy veľkým očakávaním, hlavne deťmi. Kostýmy, kulisy aj herecké výkony boli pre nás zážitkom. Nezabudnem na vodníka zo „Spod praslice“, ktorého hral môj strýko Vinco Múdry. Za kulisy patrila vďaka „Joži báčimu“ – Jozefovi Volnerovi.

Najviac mi utkveli v pamäti Tajovského hry *Statky-zmätky* a *Ženský zákon* (1971–1972), v ktorých sme sa ako mladí dokázali predstaviť aj na okresnej súťaži ĽUT, kde sme získali 1. miesto.

Po *Ženskom zákone* však pán Macák prestal nacvičovať a divadlo na viac než dvadsať rokov utíchlo. Až keď prišiel „smelý hrdina“ – **Rudolf Dučai** – divadlo sa v rokoch 1994–1995 obnovilo. A zázrak sa stal skutočnosťou – v roku 1996 sa v Lorinčíku opäť rozozvučalo divadlo hrou *Strídža spod hája*.

Bol som hlboko dojatý, keď po vyše 20 rokoch stáli na javisku aj moji dvaja synovia – Ján a Jozef. Odvtedy sledujem divadlo už skôr spoza objektívu – fotografujem, natáčam a zachytávam novodobú históriu.

Na záver sa chcem poďakovať dvom osobnostiam: **pánovi učiteľovi Michalovi Macákovi a Rudovi Dučaiovi**. Bez nich by nebolo divadla v Lorinčíku.

Divadelníkom prajem veľa ďalších vydarených hier a vďačných divákov.

Marcel Kender – herec ochotníckeho súboru

Všetko sa to začalo už pomerne dávno. Vo víre povinností a starostí letia roky rýchlo a až teraz si uvedomujem, koľko času odvtedy prešlo.

V roku 1995 prišiel za mnou domov **Rudolf Dučai** s nápadom obnoviť ochotnícke divadlo a hľadal ľudí, ktorí by sa pridali. Vedel som o divadle z rozprávania a fotografií – aj môj otec v ňom kedysi hrával. Rudovi som prisľúbil, že to skúsim. A týmto sľubom sa začala ďalšia etapa môjho života.

Zo začiatku som mal veľké obavy – či dokážem stáť pred ľuďmi, či nezabudnem texty, či zvládnem improvizovať. Všetok voľný čas som venoval futbalu (ako brankár za ŠK Lorinčík) a divadlu. Skúšky sa striedali s tréningmi a zápasmi – bolo to náročné, ale stálo to za to.

Na skúšky som chodil rád – bola tam skvelá partia, sranda a priateľstvá. Divadlo mi dalo veľmi veľa: odvahu, skúsenosti, nové kontakty aj cestovanie po Slovensku.

Pamätám si svoju prvú úlohu – starého človeka. Nebolo to jednoduché, ale s trpezlivosťou a opakovaním sme to zvládli. Neskôr som dokonca zvládol hrať dve postavy v *Ženskom zákone* – raz Miška, inokedy Šteška.

Najväčšia odmena prichádza vždy počas premiéry. Ten okamih, keď vstúpim na javisko, tréma opadne a texty sa vrátia, je neopísateľný. A keď diváci na záver stoja a tleskajú – to je pocit, ktorý hreje pri srdci.

Veľmi rád som mal aj „malé turné“ s hrou po okolitých dedinách. A nezabudnuteľnou tradíciou sa stali aj výjazdy do Ždiaru – kraj, ktorý som si zamiloval.

Som rád, že som sa dal nahovoriť na divadlo. Dodnes to považujem za jedno z najlepších rozhodnutí svojho života.

Marika Szabová (Mitrová) a Marcela Mitrová

Každá jedna hra priniesla do našich duší niečo veľké a plnohodnotné. Každá postava predstavovala iné vlastnosti, ktoré sme sa snažili preniesť na javisko.

Práca s kolektívom pod vedením režisérov pána Macáka a Ruda Dučaia bola krásna a povznášajúca. Samozrejme, aj my sme zažili problémy a stresy pred premiérou, ale o to silnejšie boli pocity radosti, keď sa všetko podarilo.

Slzy, úsmevy a spokojnosť na tvárach divákov – to bola naša najväčšia odmena.

Rozhovor na Uličke... slovo dalo slovo... prvé čítačky, nesmelé výstupy, drilovačky, pilovanie, zháňanie kostýmov, stavba scény...

Prvá premiéra – strach, rozklepaní herci, nervózny manažér, napätý režisér, krížiky na čelo... opona sa prvýkrát roztáhuje... a dej „Strídžaťa“ beží. Tréma opadáva, diváci sa dostávajú do varu, dej vrcholí, opona padá...

A my si vychutnávame prvý zaslúžený potlesk. Potlesk, ktorý nám dal odvalu a chuť povedať:

„Ideme ďalej!“

Nech žije naše divadlo!

Michal Macák – Nedovoľte zhasnúť plamienku

Rok 2005 je pre našu obec, dnes mestskú časť Košice – Lorinčík, obzvlášť významný. Keď sa myšlienkami vrátime do povojnových rokov, pripomenieme si udalosti spojené s oslobodením a obnovou života. Do našej dediny sa vtedy dostávali nové slová: javisko, divadlo, dejstvo. Lorinčík, známy v okolí najmä odpustom sv. Vavrinca, sa zrazu preslávil aj ochotníckym divadlom.

Dňa 4. januára 1945 sa uskutočnilo prvé predstavenie. Predchádzali mu mesiace práce – stavba javiska, výroba kulís, maľované pozadia i opona. Všetko to dokázali naši starí a mladí obyvatelia napriek biede a nedostatku financií. Nadšenie a radosť z úspechu prekonávali všetky prekážky. Roky ubiehali, starší odchádzali, prichádzali mladší. V pamäti zostali najmä mená Miša Lukča či Jozefa Volnera, ktorý dokázal svojím štetcom vyčarovať celé dediny a krajiny.

Chcem týmto prejavit' úprimnú vďaku všetkým, ktorí sa zapísali do histórie nášho divadla – tým, čo ešte žijú, aj tým, ktorí už nie sú medzi nami. Divadlo formovalo naše sebavedomie, odvalu, slovnú zásobu i schopnosť postaviť sa pred kolektív. Dalo nám viac, než dokážu akékoľvek technické výdobytky.

Boli aj roky útlmu. Mládež odchádzala do škôl mimo obce, do života zasahovala tvrdá diktatúra. Ani mňa neminuli postihy a preklady. Po odchode do dôchodku som sa venoval už len knižnici. No vďaka iniciatíve môjho bývalého žiaka Rudolfa Dučaja sa plamienok divadla opäť rozhorel. Ako režisér som ešte raz vstúpil medzi mladých a spoločne sme dokázali, že tradícia ochotníckeho divadla v Lorinčíku má svoje miesto.

Každoročne nacvičujeme novú hru, navštevujeme okolité obce a stretávame sa s otázkou: *Ako ste to dokázali?* Odpoveď je jednoduchá – láskou k divadlu, prácou s deťmi od útleho veku a zapojením rodičov, ktorí tradíciu posúvajú ďalej.

Dnes už odovzdávam štafetu mladším, no pravidelne prichádzam na skúšky, aby som načerpal z elánu, ktorý v nich vidím. Všetkým Lorinčanom ďakujem za ich úsilie a prosím:

Nedovoľte, aby zhasol plamienok ochotníckeho divadla, ktorý som kedysi priniesol do vašich domovov.

Agáta Juhásová – Spomienky na prvé začiatky po 60 rokoch

Rok 1945 priniesol našej dedine veľké zmeny. Oslobodenie znamenalo aj koniec maďarského vyučovania – konečne sme sa učili v slovenčine. Naša škola bola jednotriedka a novým učiteľom sa stal pán Michal Macák. Pamätám si, akí sme boli zvedaví, aký bude. Bol prísny výzorom, ale dobrotivý srdcom.

Po roku začal presviedčať rodičov, aby posielali deti študovať do Košíc. V školskom roku 1946/47 sme boli traja, ktorí sme dochádzali denne päť kilometrov peši tam a späť – v snehu i horúčave. Až neskôr prišla autobusová doprava.

S príchodom pána učiteľa Macáka sa zmenil aj kultúrny život dediny. Začali sme nacvičovať divadelné hry. Vystupovali sme v škole, pri petrolejkách, lebo elektrinu zaviedli až v roku 1959. Kroje sme si požičiavali z Myslavy a kulisy nám maľoval pán Volner. Ja sama som hrávala staršie ženy – také mi sedeli.

Na toto obdobie spomínam s láskou. Divadlo bolo príležitosťou stretávať sa, prežívať radosť a kultúru. Dnes je krásne vidieť, že na javisku už stoja vnuci a vnučky našej generácie. A za to všetko patrí vďaka nášmu nestarnúcemu pánu učiteľovi Michalovi Macákovi.

Ing. Filoména Pirošková – Moje spomienky na ochotnícke divadlo

Ako dieťa som zažila pána Macáka nielen ako učiteľa, ale aj ako dirigenta zboru. S manželkou nacvičovali chrámové piesne. Pamätám sa, ako som s mamou chodila na nácviky, pani Macáková hrala na husliach a ja som sa cítila ako súčasť speváckeho zboru.

Neskôr ma očarilo divadlo. Dodnes si pamätám, ako sa zbierali dosky na javisko, ako mama požičiavala plachty na oponu. Videla som hry *Bernadetka*, *Statky-zmätky*, *Ženský zákon*, *Kamenný chodníček*. Sama som účinkovala v rôznych úlohách – od víly až po negatívnu postavu pani Kobozyovej v hre *Najdúch*.

Divadlo nás učilo disciplíne, priateľstvu, čistým vzťahom. Aj keď texty bolo treba upravovať, aby neboli príliš „náboženské“, pán Macák vždy našiel spôsob, ako zachovať podstatu. Atmosféra bola radostná a bez vulgárnosti.

Som presvedčená, že aj dnes má ochotnícke divadlo veľký význam – učí mladých spolupracovať, vystupovať pred ľuďmi, spája obec a prináša radosť. Teší ma, že moje deti pokračujú v tejto tradícii.

Rudolf Mitro – Spomienky

Divadlo sa hrávalo v starom „baráku“. Skúšky prebiehali večer, často v zime, a bolo treba najprv zakúriť. O obsadenie rolí sa niekedy viedli spory, najmä medzi dievčatami, ktoré chceli hrať hlavné úlohy. Ale nakoniec sme boli jeden kolektív.

Najväčšou osobnosťou bol Mišo Lukčo – komik, ktorý dokázal rozosmiať obecenstvo ešte skôr, než prehovoril. Hral „po svojom“, čo nám často komplikovalo dialógy, ale diváci ho milovali. Premiéry sa konali doma v Lorinčíku, potom sme chodili hosťovať do okolitých dedín. Pamätám si, ako sme v Šebastovciach cez prestávku chodili cez okno do krčmy. Pán Macák to videl, bol prísny, ale keď predstavenie dopadlo dobre, trest sa zmenil na pochvalu. Takéto spomienky sú zachytené aj v kronike.

Margita Dzurová – *Moje spomienky*

Často som premýšľala, prečo práve v Lorinčíku malo divadlo taký úspech. Myslím, že veľkú zásluhu mal pán Macák, ktorý nás vodieval aj do košického divadla. Pamätám si na prvú hru *Marína Havranová* – išli sme tam peši, no nadšenie bolo obrovské.

Prvá hra, v ktorej som sama účinkovala, boli *Krutohlavci*. Potom prišli *Statky-zmätky* – na kroje sme išli do Myslavy pešo, po kolená v snehu, ale šťastní, že ich máme. Nasledoval *Kamenný chodníček*, kde som hrala Evu.

Na predstaveniach nechýbala hudba, čaj, pampúšiky, zábava. Keď som sa po rokoch vrátila ako učiteľka, pomáhala som už ako režisérka. Spolu s pani Macákovou sme nacvičili hru *Dve Marienky*, s ktorou sme navštívili okolité dediny.

Divadlo v Lorinčíku bolo vždy dielom celej dediny – od stavby javiska po spev a tanec.

Mária Dučaiová – *Ako chutí divadlo*

Od detstva som mala rada ľudí a vždy som hľadala spoločnosť. Keď som sa dostala k divadlu, zistila som, že je to miesto, kde sa stretáva mládež s úctou a čistými vzťahmi.

Pod vedením pána Macáka a jeho manželky sme prežili nezabudnuteľné roky – prvé lásky, úspechy aj obavy. Dodnes si pamätám vôňu divadelných farieb, kroje požičané zo Štátneho divadla v Košiciach, kulisy od pána Volnera.

Premiéry v „baráku“ boli nezabudnuteľné – horúčava z pecí, plná sála, nervozita aj smiech. Zájazdy do okolitých obcí na hasičskom voze boli dobrodružstvom samým osebe. Hrali sme klasické hry – *Kubo*, *Ženský zákon*, *Statky-zmätky*, *Páva*, aj zakázanú *Slovenskú sirotu*.

Nikdy nezabudnem na rozprávkovú operetku *Rozprávka pri praslici*, ktorá sa stala legendou. A na pocit, keď nás prišla hodnotiť porota zo Štátneho divadla – a chválila nás.

Nie som Milka Vášáryová ani teta Kolníková, ale **Marienka Dučaiová z Lorinčíka** – a viem, ako chutí divadlo.

Divadelné predstavenia od obnovenia

Strídža spod Hája – Ferko Urbánek (1996)

„...Dnešné obžinky budú pamätné na Brezinách, lebo budú sviatkom zmierenia. Vezmite vence a kvety a poďte so mnou do záhrady, tam si staneme do radu...“

Prvá divadelná hra v ére obnovenia ochotníckej činnosti v Lorinčíku. Bola to divadelná hra (so spevmi) v troch dejstvách, situovaná do slovenskej dediny na dolniakoch, odohrávajúca sa v 19. storočí v období žatvy. Hra má rozprávkové črty so šťastným koncom. Autorovým cieľom bolo poukázať na nezmyselnosť povier v živote dedinského ľudu.

Nacvičovanie sprevádzali časté personálne zmeny v obsadení postáv hry, preto sa premiéra výrazne oneskorila. Skúšky prebiehali v týždňových intervaloch od leta roku 1995 do jesene 1996.

Rudolf Dučai o hre hovorí: „Po vybratí hry sme mohli v letných mesiacoch roku 1995 začať série skúšok k Urbánkovej hre Strídža spod hája. Mravenčou prácou každého člena kolektívu sme sa dostali až ku dňu s veľkým D – dňu premiéry. To, že dva dni po sebe sa kultúrny dom zaplnil do posledného miesta, svedčí o tom, že ochotnícke divadlo a Lorinčania patria k sebe, čo som zdôrazňoval našim ochotníkom pri skúškach. Hra bola kladne prijatá a hercom patrilo zaslužený potlesk. Veľmi príjemné bolo posedenie bývalých a súčasných ochotníkov po prvom i druhom predstavení.“

Herci :

- Ján Piroško – Matúš
- Monika Pirošková – Anička
- Mária Pirošková – Zuzka
- Mária Mitrová – Veronka
- Marcela Mitrová – Eva
- Ján Juhás – Martin
- Jozef Juhás – Kalina
- Lucia Ničová – Beta
- Katarína Ničová – Hana
- Hedviga Ničová – Marka
- Dagmar Dučaiová – Dorka
- Tomáš Dučai – Janko
- Eva Gedrová – Katka
- Martin Palko – Ondrej
- Rastislav Petrik – Paľko
- Marcel Kender – Adam

Predstavenia:

- Premiéra: Lorinčík, 5. október 1996 – SOBOTA
2. predstavenie: Lorinčík, 6. október 1996 – NEDEĽA
3. predstavenie: Malá Ida, 27. október 1996
4. predstavenie: Poľov, 10. november 1996
5. predstavenie: Lorinčík, 24. november 1996 – NEDEĽA

Tri vrecia zemiakov – Jozef Korbačka (1997)

„...Ho, počkaj, chyba sa stala! To neštím, veď tu stáli dve vrecia! Či som slepý a či hluchý? Dve a jedno sú tri. Hádam len viem rátať, veď som po tri roky rektorove kravy pásol...“

Ľahká, veselá jednoaktovka z prostredia slovenskej dediny, v ktorej víťazí láska dvoch mladých ľudí nad hlúposťou a chamtivosťou.

Predstavenie sa odohrало pri príležitosti Dňa matiek a nieslo sa v slávnostnom duchu. Publikum odmenilo hercov vrúcny potleskom.

Z predstavenia bol vyhotovený videozáznam prostredníctvom p. Jolany Juhásovej.

Herci :

- Ján Piroško – obecný sluha
- Marcel Kender – Mudrák, gazda
- Rastislav Petřík – Paľo
- Hedviga Ničová – Anča
- Mária Pirošková – Muráčka
- Dagmar Dučaiová – Kata
- Eva Gedrová – suseda
- Ján Juhás – paholok
- Jozef Juhás – richtár

Predstavenia :

Premiéra: Lorinčík, 18. máj 1997 – NEDEĽA o 17:00 hod. Pri príležitosti Dňa matiek. Z predstavenia vyhotovený videozáznam (p. Jolana Juhásová).

Zľava: Ján Piroško, Marcel Kender, Mária Pirošková, Rastislav Petřík (vo vreci)

Bacúchovie dvor – Martin Kukučín (1997)

„...Nuž čo potom, keď ťa túžba pochyť? Predáš tu svoje i moje a pôjdeš za more navždy? Do cudziny zanesieš naše mozole?...“

Ďalším z väčších projektov bola hra **Bacúchovie dvor** od Martina Kukučina. Predstavenie si vyžiadalo vytvorenie viacerých nových kulís, keďže dej sa odohrával v izbe a v krčme. Pán **Jozef Volner** ich pripravil na takej úrovni, že sa o nich uznanlivo vyjadrovali nielen naši občania, ale aj diváci v Pereši a v Šemši.

Žiaľ, ponuky z Poľova a Hanisky sa nepodarilo zrealizovať – jednak pre obsadenie miestnych kultúrnych domov, jednak kvôli nutnosti skorého vrátenia krojov z Divadla Janka Borodáča v Košiciach.

Hra bola situovaná do slovenského prostredia **po prvej svetovej vojne**. Dej sa odohrával v dedine Ondrášová a rozprával príbeh Jurka Bacúcha, ktorý sa po desiatich rokoch vracia z Ameriky, aby zistil, ako gazda Povoľný so ženou Katrenou hospodária na jeho roľiach, ktoré im zveril do árendy. Povoľný sa prejavuje ako prefíkaný prospechár, ktorý zanedbáva Bacúchove polia s cieľom získať ich za lacný peniaz. Situácia sa skomplikuje, keď sa Bacúch zalúbi do jeho dcéry Ulky. Dej vrcholí, keď Povoľný pod tlakom okolností nakoniec súhlasí s jej sobášom s Bacúchom.

Herci :

• Jozef Juhás – Martin Povoľný	• Mária Pirošková – Mara Juráčka
• Marcela Mitrová – Katrena (jeho žena)	• Rastislav Petrík – Michal Jurák (jej syn)
• Monika Pirošková – Ulka (ich dcéra)	• Lucia Ničová – Dora Smoliariková (vdova)
• Ján Juhás – Jurko Bacúch	• Marcel Kender – Adam Stupka (paholok)
• Mária Mitrová – Marienka (jej chovanica)	• Eva Gedrová – Zuzka Bubílkov
• Ján Piroško – Ondro Straka (krčmár)	

Predstavenia :

- Premiéra: Lorinčík, 11. október 1997 – SOBOTA.
2. predstavenie: Lorinčík, 12. október 1997 – NEDEĽA
3. predstavenie: Pereš, 26. október 1997 – NEDEĽA
4. predstavenie: Šemša, 9. november 1997 – NEDEĽA
5. predstavenie: Lorinčík, 23. november 1997 – NEDEĽA

Ďalšie ponuky sa nerealizovali z dôvodu odovzdania krojov a blížiacich sa Vianoc.

Statky – zmätky – Jozef Gregor Tajovský (1998)

„Povedala jej dosť. No ja by som jej ešte viac bol, keby jej bol materou. Dať naučenie, príklad povedať, ako sa druhí trápia a žijú, a musia spolu žiť. Ale pre mňa, čo sa i rozídete... Už vidno, že sa mi plán nevydaril... Drahí robotníci, čo mali byť zadarmo...“

Hru **Statky – zmätky** od Jozefa Gregora Tajovského sme do repertoára nevybrali náhodou. Pri výbere hier získala prevahu z dvoch dôvodov – jednak preto, aby kolektív zostal početne obsadený, a zároveň preto, že táto hra bola v Lorinčíku v minulosti inscenovaná najmenej troma generáciami. Jej návrat tak niesol prvok spomienok, porovnávaní a diskusií medzi obyvateľmi obce, ktorí ochotnícke divadlo poznali a vedeli ho i kriticky hodnotiť.

Autor touto hrou poukazuje na ľudí, ktorí sa ženú za majetkom, pričom honba za statkami prináša zmätok do rodín i do medziľudských vzťahov. Starí Palčíkovci – bezdetní – už nevládu pracovať na svojom majetku a rozhodnú sa prijať k sebe mladých ľudí. Dohodnú sa s Ďurom Ľaukom a jeho rodičmi, že ak si vezme za ženu Zuzku Kamenskú, vystroja im svadbu a neskôr prepíšu majetok.

Ďuro však svoju ženu neľúbi – ostáva verný svojej starej láske Bete, Zuzku ponižuje a správa sa k nej surovo. Palčík navyše neplní sľub o prepísaní majetku. Zuzka postupne pochopí, že urobila chybu, keď sa za Ďura vydala. Ani príchod dieťaťa nezmení jeho správanie. Zuzka ho opúšťa a vracia sa k rodičom. Ďuro si na statok privedie Betu, no spory s Palčíkovcami neutíchajú a aj jeho vzťah s Betou sa rozpadá. Keď sa Ďuro pokúša vrátiť k Zuzke a synovi, Zuzka mu už neverí a odmieta ho.

Herci :

- **Ján Juhás** – Tomáš Kamenský
- **Mária Mitrová** – Kata, jeho žena
- **Dagmar Dučaiová** – Eva, ich dcéra
- **Mária Pirošková** – Zuzka, ich dcéra
- **Marcel Kender** – Ondriš, ich syn
- **Peter Dzuro** – Mišo Kaňúrik
- **Jozef Juhás** – Ondrej Palčík
- **Marcela Mitrová** – Mara, jeho žena
- **Ján Piroško** – Jano Ľavko
- **Monika Pirošková** – Žofa, jeho žena
- **Rastislav Petrík** – Ďurko, ich syn
- **Hedviga Ničová** – (3x rôzne postavy)
- **Alexandra Rácová** – Beta (1x), suseda

Premiéra a predstavenia:

Premiéra: Lorinčík, 10. október 1998 – SOBOTA

2. predstavenie: Lorinčík, 11. október 1998 – NEDEĽA

3. predstavenie: Haniska pri Košiciach, 29. november 1998 – NEDEĽA

4. predstavenie: Lorinčík, 11. jún 2000 – NEDEĽA - Predstavenie s výrazným časovým oneskorením – až po nacvičení a odohraní ďalšej hry **Páva**. Dôvodom boli problémy s obsadením hlavnej postavy Bety, ktorá sa musela nanovo preobsadiť. Hru sme preto odohrali iba štyrikrát, čo bola veľká škoda vzhľadom na jej kvalitu. Do budúcnosti sme si z tohto poučenia odniesli nutnosť plánovania alternácií postáv.

Pravda víťazí – Ferko Urbánek (1999)

„...pravda, česť a statočnosť sú cnosti, ktoré vždy napokon zvíťazia nad klamstvom a bezprávím...“

Táto rozprávková hra bola pripravená ako detské predstavenie a poukazuje na význam ľudských cností – pravdy, statočnosti a spravodlivosti. Nacvičil ju pán Michal Macák so žiakmi základnej školy a materskej školy v Lorinčíku. Predstavenie bolo uvedené pri príležitosti Dňa matiek – 9. mája 1999.

Na javisku sa predstavilo spolu 27 detí, čo z neho robilo jedno z najpočetnejších vystúpení v novodobej ére ochotníckeho divadla v Lorinčíku.

Herci :

- Šulíčka, chudobná žena – Anna Macáková
- Anička, jej chovanica – Anna Krešňáková
- Zemanka, bohatá vdova – Mária Kenderová
- Terka, jej dcéra – Eva Macáková
- Katka, priateľka Aničkina – Mirka Rajdugová
- Zuzka, priateľka Aničkina – Zuzana Palková
- Eva, priateľka Aničkina – Alena Bernátová
- Hanna, stará žobráčka – Veronika Zubarová
- **Pustovník** – Patrik Babaj
- **Víla Ruža** – Silvia Strýčková
- **Knieža Pravdoľub** – Ľubomír Gedra
- **1. panoš** – Patrik Kender
- **2. panoš** – Andrej Kaprál
- **1. víla** – Katarína Čonková
- **2. víla** – Ivana Rajdugová
- **3. víla** – Katarína Strýčková
- **4. víla** – Veronika Bernátová
- **5. víla** – Gabriela Pačutová

Ďalšie víly: Lenka Martinásková, Dominika Strýčková, Martina Zubárová, Gabriela Zubárová

Škriatkovia: Zuzana Juhášová, Patrik Pačut, Marcel Dučai, Ivana Martinásková, Lukáš Čonka

Premiéra a predstavenia :

Premiéra: Lorinčík, 9. máj 1999 – **nedeľa** Predstavenie sa uskutočnilo ako súčasť programu ku Dňu matiek.

Páva – Božena Slančíková Timrava (1999)

„Páva nám i jedna stačí v dome!“

„...Len si vyber, dievka moja ... Tento sa mi páči, toho chcem ... Ved' ťa on nepýtal ...
Nepýtal?....“

Divadelná hra **Páva** patrí medzi významné diela slovenskej realistickej drámy. Autorka poukazuje na **pýchu, márnivosť a samolúbosť** ako vlastnosti, ktoré rozdeľujú rodiny a kazia medziľudské vzťahy.

V centre deja sú **Mravcovci**, gazdovia, ktorí majú jedinou dcéru Anku. Kvôli jej márnivosti a povýšenosti ju celá dedina prezýva **Páva**. Napriek tomu je veľmi pekná a nemá núdzu o pytačov – Ďurka Beláňa, Ondrika Hlavaja či „pána majstra“ Tonka Valacha. Jej pravým protikladom je Katka, dcéra vdovy Zuzy Mravcovej – dievča pekné, ale neupravené a často nevlúdne.

Dej sa komplikuje, keď sa zo služby vráti Janko Havran, Zuzin syn. Anka sa doňho zaľúbi, hoci navonok sa tvári odmietavo. Keď sa napokon musí pred všetkými rozhodnúť, koho si vyberie za manžela, nečakane si zvolí práve Janka – hoci on ju nikdy oficiálne nežiadal o ruku. Prekvapenie je veľké, no Janko city opätuje.

Hra končí rozuzlením, v ktorom zostáva porazená **pýcha** – zosobnená najmä Marou Mravcovou, ktorá verila, že jej dcéra skončí po boku najbohatšieho pytača v dedine.

Herci :

• Martin Mravec, majetný gazda – Ján Juhás	• Tonko Valach, syn bohatého mlynára – Jozef Juhás
• Mara, jeho žena – Mária Mitrová	• Il'ka Hrabáčka, mladá vdova – Zuzana Macáková
• Anka, ich dcéra – Páva – Monika Pirošková	• Bobál', zvonár a starý mládenec – Ján Piroško
• Zuza Mravcová, vdova – Mária Pirošková	• Ďurko Beláň, bohatý mládenec – Peter Dzuro
• Katka, jej dcéra – Marcela Mitrová	• Ondrik Hlavaj, bohatý mládenec – Viktor Kováč
• Janko Havran, Zuzin syn – Marcel Kender	• Dorka, priadka – Mária Kenderová
• Beta, suseda – Alexandra Rácová	• Hanka, priadka – Anna Krešňáková

Premiéra a predstavenia :

- Premiéra: Lorinčík, 7. november 1999 – nedeľa (prebiehalo fotografovanie)
- 2. predstavenie: Lorinčík, 14. november 1999 – nedeľa (natočený videozáznam Ing. Jozefom Juhásom)
- 3. predstavenie: Hutníky – Sokol'any, 12. december 1999 – nedeľa
- 4. predstavenie: Lorinčík, 5. marec 2000 – nedeľa

Krutohlavci – Ferko Urbánek (2001)

„...To takto ďalej nejde. Ty si musíš už raz vážne počínať. Musíš sa oženiť...”

Divadelná hra **Krutohlavci** patrí medzi známe diela Ferka Urbánka. Autor v nej poukazuje na tvrdohlavosť a pýchu gazdov, ktorá často bráni prirodzenej ľudskej láske.

Dvaja krutohlaví gazdovia – **Podolský** a **Novák** – stoja proti láske svojich detí. Podolský odmieta svadbu kvôli majetku, Novák zas kvôli Podolského povýšenosti. Napriek tomu sa mladí rozhodnú konať podľa srdca a **tajne sa zosobášia**, pričom sa usadia na samote. Oboch znepríatelených gazdov nakoniec zmieria až **vlastné vnúcatá**.

Zaujímavosťou predstavenia bolo, že sa po prvýkrát v rámci obnovennej tradície ochotníckeho divadla v Lorinčíku stali súčasťou inscenácie aj **ľudové tance**. Tie obohatili scénu **zdobenia májov** a tiež **záverečnú scénu zmierenia**.

Skúšky prebiehali od **júla 2000 v týždňových intervaloch**. Hra v troch dejstvách si vyžiadala vytvorenie dekorácií typického **gazdovského dvora** i dvora na samote v lese.

Herci :

• Podolský – Ján Juhás	• Anička – Martina Zubárová
• Paľko – Marcel Kender	• Vlkoš – Marek Vysokai
• Tereza – Marcela Mitrová	• Beta – Zuzana Macáková
• Kropáčová – Monika Pirošková	• Ferdiš – Ľubomír Gedra
• Veronika – Veronika Zubárová	• Števo – Patrik Babaj
• Novák – Peter Dzuro	• Poluša – Anna Krešňáková
• Mariša – Mária Mitrová	• Dorka – Mária Kenderová
• Katka – Eva Gedrová / Mária Pirošková	• Zuzka – Anna Macáková
• Janko – Ivan Kokinda	• Blažej – Martin Dučai
	• Svíčková – Alexandra Rácová

Premiéra a predstavenia :

- 1. premiéra: Lorinčík, 28. október 2001 – nedeľa
- 2. premiéra: Lorinčík, 4. november 2001 – nedeľa
- 3. predstavenie: Malá Ida, 13. január 2002 – nedeľa

Ženský zákon – Jozef Gregor Tajovský (2003)

„...opitá nemá rozum.

A ja som triezva.

Nemáš ho ani ty, keď ideš. To je ženský zákon! Ani dobrotky, ani zlotky...“

Hru **Ženský zákon** sme nacvičovali od jari roku 2002 do premiéry v januári 2003. Zaujímavosťou bolo, že po prvýkrát sme využili **alternácie všetkých postáv** – každú rolu stvárnil dvaja herci, ktorí sa podľa potreby striedali. O predstavenie bol veľký záujem a preto sme odohrali až osem repríz v Lorinčíku aj v okolitých obciach. Hra bola veľmi obľúbená medzi divákmi aj hercami, o čom svedčia aj pozitívne reakcie verejnosti a články v miestnych periodikách.

Z hry bol vyhotovený **videozáznam** (obe premiéry), pričom prvé predstavenie bolo natáčané dokonca na tri kamery a následne zostrihané. Zároveň pri premiérach aj počas ďalších vystúpení prebiehalo fotografovanie. Predstavenie zožalo úspech aj pri odbornej kritike (Košické osvetové stredisko, marec 2003).

Herci:

- Zuza Javorová, vdova – Mária Mitrová / Monika Pirošková
- Anička, jej dcéra – Anna Macáková / Anna Krešňáková
- Jano Malecký, uhliar – Ján Juhás / Peter Dzuro
- Mara, jeho žena a sesternica Zuzina – Marcela Mitrová / Monika Pirošková
- Miško, ich syn, regrút – Jozef Juhás / Marcel Kender
- Dora Kalinová, vdova, suseda – Veronika Zubárová / Mária Kenderová
- Števko, sluha u Javorov – Marek Vysokai / Marcel Kender

Premiéra a predstavenia:

- Premiéra: Lorinčík, 5. január 2003 – NEDEĽA
2. premiéra: Lorinčík, 12. január 2003 – NEDEĽA
3. predstavenie: Malá Ida, 26. január 2003 – NEDEĽA
4. predstavenie: Poľov, 2. február 2003 – NEDEĽA
5. predstavenie: Sokol'any, 9. február 2003 – NEDEĽA
6. predstavenie: Košice – Šaca, 16. február 2003 – NEDEĽA
7. predstavenie: Lorinčík, 16. marec 2003 – NEDEĽA (za účasti odbornej kritiky)
8. predstavenie: Kokšov-Bakša, 30. marec 2003 – NEDEĽA

Nový život – Jozef Gregor Tajovský (2004)

„...Nemá, iba čo je na ňom, a tú chalupu ako chlievik...“

Hra **Nový život** od J. G. Tajovského zobrazuje dedinské prostredie, v ktorom škriepky o majetok prerastajú do hlbokých rozporov a nenávisti. Autor poukazuje na to, že peniaze a majetkový egoizmus prinášajú nešťastie, no zároveň ponúka nádej – víťazstvo statočnosti, čestnosti a viery v lepší život.

Skúšky začali v apríli 2003 a prebiehali až do februára 2004. Herci si náročnejší text osvojovali pomalšie, no realistické vyznenie scénára poskytlo množstvo možností na výrazovú hru. Predstavenie si získalo úspech nielen v Lorinčíku, ale aj v okolitých obciach. Najkrajšie spomienky zostali na vystúpenie v Košiciach-Šaci.

Herci :

- Matúš Jahoda, sedliak a richtár – Jozef Juhás
- Kata, jeho žena – Marcela Mitrová / Veronika Zubárová / Monika Caudr
- Anička, ich dcéra – Mária Pirošková / Mária Kenderová
- Barbora Chvojková, chudobná vdova – Mária Mitrová / Lucia Dučaiová / Otýlia Dzurová
- Martin, jej syn – Marcel Kender
- Pišta Bučák, žandár, potom sedliak – Ján Juhás
- Janko, paholok u richtára – Peter Dzuro / Marek Vysokai
- Notár – Viktor Kováč
- Posol – Patrik Pačut
- Žandár – Rudolf Dučai
- Susedy – Eva Macáková / Eva Dzurová
- Občan, kasír – Patrik Babaj

(scéna: Stanislav Volner, manažér: Rudolf Dučai, réžia: Michal Macák / Rudolf Dučai)

Premiéra a predstavenia:

Premiéra:	Lorinčík, 29. február 2004 – NEDEĽA
2. predstavenie:	Lorinčík, 7. marec 2004 – NEDEĽA
3. predstavenie:	Košice – Šaca, 18. apríl 2004 – NEDEĽA
4. predstavenie:	Šebastovce, 9. máj 2004 – NEDEĽA
5. predstavenie:	Sokolany, 16. máj 2004 – NEDEĽA
6. predstavenie:	Poľov, 30. máj 2004 – NEDEĽA
7. predstavenie:	Lorinčík, 6. jún 2004 – NEDEĽA

Kamenný chodníček – Ferko Urbánek (2005)

„...Majetok neraz býva kameňom úrazu medzi ľuďmi, ba aj v rodine...“

Ferko Urbánek patrí medzi najvýznamnejších slovenských dramatikov prelomu 19. a 20. storočia. Jeho tvorba je úzko spätá s dedinským prostredím, kde nachádzal námety pre svoje realistické hry. V nich s obľubou poukazoval na spoločenské problémy jednoduchého ľudu – alkoholizmus, poverčivosť, majetkové spory či povýšenosť. V hre *Kamenný chodníček* sa dotkol práve témy majetku a jeho ničivej sily, ktorá dokáže rozdeliť aj najbližších.

Náš súbor siahol po tejto hre ako po ďalšom Urbánkovom diele po úspešných *Krutohlavcoch*. Nacvičovanie začalo začiatkom roka 2005 a samotné predstavenie si vyžiadalo nové kulisy i úpravu scény, aby sa verne vystihla atmosféra dedinského prostredia. Hra mala úspech doma v Lorinčíku aj v okolitých obciach.

Herci:

- Pavol Brezovský – Jozef Juhás
- Verona – Veronika Zubárová, Mária Mitrová
- Evuška – Eva Dzurová, Lucia Dučaiová
- Mišo – Ján Piroško
- Tereza – Marcela Mitrová, Mária Pirošková
- Ondro – Patrik Pačut
- Juro – Martina Zubárová
- Zuzka – Zuzana Juhášová, Mária Kenderová
- Beta – Gabriela Pačutová, Gabriela Zubárová

Premiéra a predstavenia :

- Premiéra: Lorinčík, 3. apríl 2005 – NEDEĽA
- predstavenie: Lorinčík, 10. apríl 2005 – NEDEĽA
- predstavenie: Poľov, 24. apríl 2005 – NEDEĽA
- predstavenie: Krásna nad Hornádom, 15. máj 2005 – NEDEĽA

Kubo – Jozef Hollý (2006 – 2007)

*„...Aha, Anča, ja mám nožík!
A dám ti ho, keď mi dáš koláčik...
Nuž, čože by som ja s nožíkom robil, keď aj tak len chleba krájam...“*

Jedna z najúspešnejších hier nášho súboru. Komédia Jozefa Hollého patrí k najznámejším slovenským veselohrám a dodnes je považovaná za klasiku slovenskej dramatickej tvorby. Hra prináša humorný, no zároveň pravdivý obraz dedinského prostredia a vzťahov, pričom postava Kuba sa stala symbolom prostého, úprimného a dobrosrdečného človeka.

Náš súbor sa pustil do nacvičovania hry od augusta 2005. Už od prvých skúšok panovala medzi hercami výborná nálada a chuť do práce, čo sa prejavilo aj na javisku. Veselé situácie, Kubove naivné, ale láskavé repliky a komické zápletky medzi rodinami gazdov oslovili nielen našich divákov v Lorinčíku, ale aj publikum v okolitých obciach a mestách.

Hru sme hrali opakovane v rokoch 2006 a 2007, pričom každý návrat na javisko znamenal vypredanú sálu a veľký úspech. Výnimočným okamihom bolo aj vystúpenie na festivale **Local Life** v Kežmarku (2007), kde sme sa predstavili popri ďalších amatérskych divadlách a hudobníkoch.

Herci :

- Martin Bečela, richtár, bohatý gazda – Jozef Juhás
- Anna, jeho žena – Marcela Mitrová, Mária Pirošková
- Kubo, ich syn – Ján Piroško
- Eva Košáriková, bohatá vdova – Mária Mitrová, Gabriela Zubárová
- Anička, jej dcéra – Martina Zubárová, Eva Dzurová, Lucia Dučaiová
- Štefan, gazda u Košáricky – Marek Vysokai, Peter Homola
- Paľo, mládenec, rodina Štefanova – Marcel Kender
- Lovecký, vdovec, všelijakého zamestnania – Ján Juhás
- Dora, stará cigánka – Zuzana Juhášová, Gabriela Pačutová
- Jurko, Martin (kamaráti Paľovi) – Ivo Kokinda, Jakub Kokinda
- Husársky kapitán – Ľubomír Gedra
- Husár – Patrik Pačut
- Dievča – Lucia Martinásková

Premiéra a predstavenia :

- 23. apríl 2006 – Lorinčík
- 14. máj 2006 – Lorinčík
- 21. máj 2006 – Lorinčík
- 22. október 2006 – Šebastovce
- 12. november 2006 – Poľov
- 28. júl 2007 – Kežmarok (festival amatérskych divadiel a hudby *Local Life*)
- 25. november 2007 – Šaca (záverečné predstavenie)

„...Obe ste našli, čo hľadáte. Vozárová, tu je vaša dcéra. Marienka, tu je tvoja matka...“

Hra *Slovenská sirota* patrí k najznámejším dramatickým dielam spisovateľky, herečky a kultúrnej pracovníčky **Maríny Oľgy Horváthovej** (1859 – 1947). Autorka, ktorá od mladosti pôsobila v divadelnom súbore Slovenského spevokolu v Martine, sa v tejto hre dotkla veľmi aktuálnej témy konca 19. storočia – násilnej maďarizácie, utrpenia slovenských rodín a hľadania koreňov.

Príbeh rozpráva o slovenskom dievčati odvlečenom na juh monarchie, ktoré sa po rokoch vracia domov a hľadá svojich rodičov. Jeho osud je spojený s bolesťou, odlúčením, ale aj s nádejou na znovuzjednotenie rodiny. Hoci cenzúra hru pôvodne zakázala, neskôr vyšla tlačou pod názvom *Sirota* (1892) a udržala sa na javiskách až do polovice 20. storočia.

Náš súbor sa rozhodol túto hru naštudovať v roku 2007 a skúšky trvali až do začiatku roka 2009. Hra bola pre nás špeciálna aj tým, že sme pripravili úplne novú scénu v dvoch obrazoch. O jej výtvarnú podobu sa postaral **Stanislav Volner**, syn zosnulého Jozefa Volnera, ktorý stál pri kulisách nášho divadla celé desaťročia. S veľkým citom pre detail a periférnym videním dokázal Stano vytvoriť scénu, ktorá podčiarkla dramatickú hĺbku hry. Jeho práca bola pre súbor veľkým prínosom a pokračovaním rodinnej tradície, za čo mu patrí naša vďaka.

Herci:

- **Lipovský, statkár** – Ján Juhás, Ján Piroško
- Javor, horár u Lipovského – Ľubomír Gedra
- **Betka, jeho žena** – Mária Pirošková, Gabriela Pačutová
- **Marienka, ich chovanica** – Martina Zubárová, Lucia Dučaiová
- Sokol, bohatý sedliak – Jakub Kokinda
- **Katka, jeho žena** – Martina Zubárová, Veronika Zubárová
- **Janko, ich syn** – Ivo Kokinda
- **Anička, ich dcéra** – Zuzana Juhášová
- **Vozárová, pomätená** – Marcela Mitrová, Gabriela Zubárová
- Štefan, v službe u Lipovského – Patrik Pačut

Premiéra a predstavenia :

- predstavenie: 15.2.2009 Lorinčík
- predstavenie: 8.3.2009 Lorinčík
- predstavenie: Poľov
- predstavenie: Lorinčík
- predstavenie: 6.12.2009 Lorinčík
- predstavenie: 13.12.2009 Malá Ida

„... Ej, Ondrej, Ondrej, ty richtár, ale ja budem richtárka! ...“

Ferko Urbánek, klasik slovenskej dedinskej drámy, siahol v hre *Pani richtárka* po téme malých ľudských slabostí, márnivosti a túžby po moci. V komickej rovine zachytáva každodenný život dedinských postáv, no zároveň poukazuje na to, ako dokáže snaha o spoločenské postavenie či majetok zmeniť medziľudské vzťahy. Urbánkov rukopis je rozpoznateľný – prostredníctvom vtipných dialógov a prirodzenej dedinskej reči vystihuje charaktery, ktoré divák ľahko spozná aj v súčasnosti.

Nacvičovanie hry sa začalo v roku 2010 a do premiéry vyústilo v decembri 2011. Ochotníci z Lorinčíka pripravili dve premiéry v krátkom slede – 11. a 18. decembra – aby uspokojili záujem domácich divákov. Scéna bola poňatá veľkolepo a nechýbali ani nové kulisy. Vďaka živšej hudbe, spevu a tanečným vstupom malo celé predstavenie veselý, sviatočný ráz a stretlo sa s veľmi priaznivým ohlasom.

Herci :

- Ondrej Magura, richtár – Jozef Juhás / Ján Juhás
- Poluša, jeho žena – Marcela Mitrová / Veronika Zubárová
- Palko, ich syn – Ivo Kokinda
- Katuša Hrivonová, bohatá vdova – Mária Samešová / Martina Zubárová
- Anička, jej dcéra – Lucia Dučajová
- Mišo Červený, drotár – Ľubomír Gedra
- Martin Vöröši, jeho syn – Patrik Pačut
- Marienka, sirota – Gabriela Pačutová / Zuzana Juhášová
- Juro, Števo, Zuzka, Elenka – sluhovia u Magurovcov: Erik Andraševský, Dávid Šolc, Veronika Bubánová, Mária Bubánová
- Ľud, mládenci, dievčence – Františka Bubánová, Martina Zubárová, Zuzana Juhášová, Gabriela Pačutová

Predstavenia:

1. premiéra: 11. december 2011, Lorinčík
2. premiéra: 18. december 2011, Lorinčík

Ženský zákon – Jozef Gregor Tajovský 2013

„... Ej, ženy, ženy, vaše reči a rady sú niekedy viac ako zákon ...“

Jozef Gregor Tajovský patrí medzi najvýznamnejších predstaviteľov slovenskej realistickej drámy. V hre **Ženský zákon** s jemným humorom, ale aj kritickým pohľadom, poukazuje na to, akú moc mali ženy v rodine i dedinskom spoločenstve. Hoci muži zastávali oficiálne funkcie, práve ženské rozhodnutia, reči a intrigy často určovali smer rodinného či majetkového života. Tajovského postavy sú plastické, blízke a prirodzené – divák sa v nich ľahko spozná aj dnes.

Ochotníci z Lorinčíka začali skúšať hru na jeseň roku 2012. Skúšobný proces priniesol aj nové rozdelenie rolí a vznikli alternácie, aby si viac hercov mohlo vyskúšať výrazné ženské aj mužské charaktery. Premiéra sa uskutočnila na jar 2013 a hra bola prijatá s veľkým záujmom divákov – ženský humor a ostré dialógy priniesli do hľadiska nielen smiech, ale aj zamyslenie nad nadčasovosťou Tajovského tém.

Herci :

- Zuza – Marika Szabóová / Veronika Bubánová
- Anička – Gabriela Pačutová / Lucia Dučaiová
- Jano – Ľubomír Gedra / Jozef Juhás
- Mara – Marcela Mitrová / Martina Zubárová
- Miško – Patrik Pačut
- Dora – Mária Samešová / Františka Bubánová
- Števkó – Dávid Šolc
- Katka – Mária Bubánová

Predstavenia:

1. premiéra: 14. apríl 2013, Lorinčík
2. premiéra: 28. apríl 2013, Lorinčík

Ženský zákon (východoslovenské nárečie) – Jozef Gregor Tajovský 2014 – 2015

„... Ej, ženy, ženy, vaše reči sú jak najväčší zákon, a nik ich neprekona ...“

Po úspechu klasického naštudovania hry sa ochotníci z Lorinčika rozhodli priniesť divákovi novinku – **Ženský zákon vo východoslovenskom nárečí**. Texty preložila rodina Jána Juhása, čím hra získala nový, autentický rozmer a ešte väčšiu blízkosť k domácejmu publiku. Dialógy, ktoré sú známe po celom Slovensku, zazneli v rodnej reči východniarov, čo prinieslo množstvo humorných momentov a srdečnejších reakcií divákov.

Nácvik začal na jeseň 2013 a postupne sa vyprofilovalo predstavenie, ktoré zachovalo pôvodnú komiku a Tajovského hlboký pohľad na dedinský život, no zároveň pôsobilo sviežo a aktuálne. Diváci ocenili prirodzenosť prejavu i to, že herci priniesli na javisko nielen hru, ale aj kus vlastného regiónu.

Herci :

(rovnaké ako v predchádzajúcej verzii)

- Zuza – Marika Szabóová / Veronika Bubánová
- Anička – Gabriela Pačutová / Lucia Dučaiová
- Jano – Ľubomír Gedra / Jozef Juhás
- Mara – Marcela Mitrová / Martina Zubárová
- Miško – Patrik Pačut
- Dora – Mária Samešová / Františka Bubánová
- Števko – Dávid Šolc
- Katka – Mária Bubánová

Predstavenia:

1. premiéra: 8. jún 2014, Lorinčík
2. premiéra: 15. jún 2014, Lorinčík
3. predstavenie: 19. október 2014, Malá Ida
4. predstavenie: 7. jún 2015, Poľov

„... Tragédia lásky, viny a osudu, ktorá ukazuje, že človek neutečie pred pravdou ani pred sebou samým ...“

Na jeseň roku 2015 začali ochotníci z Lorinčika skúšať jednu z najvýznamnejších hier slovenskej dramatiky – *Báčovú ženu* od Ivana Stodolu. Dielo, ktoré patrí medzi vrcholy slovenskej tragédie, prinieslo na javisko silný príbeh lásky, zrady a neľútostného osudu.

Ústrednou postavou je Eva, ktorá sa po údajnej smrti svojho prvého muža Ondreja vydala za iného baču, Miša. Keď sa však Ondrej po rokoch vráti živý, nastáva neodvratný konflikt, ktorý končí tragicky. Na pozadí drsného života v horách a medzi valachmi rozvíja Stodola drámu o vášni, vine a neodvratnom treste.

Pre súbor to bola prvá inscenácia čistej tragédie po sérii veselohier. Herci museli ukázať nielen dramatické nasadenie, ale aj emocionálnu hĺbku. Významnú úlohu zohrali aj nové postavy na javisku – mladší členovia súboru dostali priestor v menších, no dôležitých úlohách.

Herci:

- bača Ondrej – Ľubomír Gedra
- bača Mišo – Dávid Šolc
- Eva – Gabriela Gedrová
- matka (svokra) – Marcela Mitrová / Mária Samešová
- bača Mrnčo – Dušan Šolc
- bača Martin – Ján Piroško
- gazda – Marcel Rinkovský
- gazdiná – Mária Bubánová
- fiškál' (úradník) – Gabriel Pačut
- Svätajurský – Jaroslav Žigala
- valach (1) – Benjamín Piroško
- valach (2) – Milan Počatko
- honelník – Jozef Počatko
- Ondrejko (syn) – Juraj Bubán
- Miško (syn) – Daniel Dobrík

Predstavenia:

1. premiéra: 18. jún 2017, Lorinčík
2. premiéra: 25. jún 2017, Lorinčík

„... Ťažký je chlieb drevorubačov, a ešte ťažšie je žiť, keď sa človek stretne s krivdou a nespravodlivosťou ...“

Na jeseň 2018 začali ochotníci z Lorinčíka skúšať ďalšiu hru klasika slovenskej dramatiky Ferka Urbánka – *Surovo drevo*. Autor v nej zobrazil drsný život ľudí, ktorí si tvrdým remeslom drevorubačov zarábajú na živobytie, no zároveň musia bojovať s chudobou, ťažkou prácou, nespravodlivosťou i vlastnými slabosťami.

Pre súbor znamenala táto inscenácia dôležitý krok vpred. Na javisku sa predstavila nová generácia hercov, čo prinieslo do kolektívu svieži vietor a omladilo herecké obsadenie. Diváci ocenili nielen výrazné charaktery Urbánkových postáv, ale aj autentické výkony ochotníkov, ktorí dokázali podať hru so silným citovým nábojom.

Herci:

- Turoň – Ľubomír Gedra
- Jaškuliak – Dušan Šolc
- Stašek – Dávid Šolc
- Žofka – Ivana Žigalová
- Dzuračka – Marcela Mitrová / Mária Samešová
- Martin – Benjamín Piroško
- Verona – Aneta Počátková
- Katuň – Martin Piroško
- Agneša – Silvia Janitorová
- Seniak – Juraj Bubán
- Beta – Lucia Počátková
- Hrstka – Jaroslav Žigala
- Katra (jeho žena) – Gabriela Gedrová
- Ončo – Karol Počatko
- 1 rubač – Daniel Dobrík
- 2 rubač – Samuel Dobrík
- Dievčence (mladé turistky) – Katka Pirošková, Daniela Samešová, Lenka Dobříková, Lívia Počátková

Predstavenia:

1. premiéra: 29. december 2019, Lorinčík
2. premiéra: 16. február 2020, Lorinčík

Tri vrecia zemiakov – Jozef Korbačka 2022

„... Aj tri vrecia zemiakov môžu rozhýbať susedov, odhaliť ľudské slabosti a spôsobiť poriadnu dávku komických nedorozumení ...“

Po tragédii *Bačová žena* sa súbor rozhodol pripraviť veselohru Jozefa Korbačku *Tri vrecia zemiakov* ako hlavnú hru k oslavám 75. výročia založenia ochotníckeho divadla v Lorinčíku.

Skúšanie sa začalo na jeseň 2020, no do plánov nečakane zasiahla pandémia COVID-19.

Všetky skúšky a prípravy boli pozastavené, a hoci bola premiéra pôvodne plánovaná na vianoce 2021, ani vtedy sa predstavenie neuskutočnilo. Nakoniec sa dlho očakávaná premiéra odohrala na Deň matiek v máji 2022 počas posunutých osláv 75. výročia divadla.

Slávnostný program sa niesol v duchu spolupráce generácií – predstavili sa aj deti z MŠ Lorinčík, detský folklórny súbor Hanička, hostovalo ochotnícke divadlo Rodzina a celé podujatie sprevádzala moderátorka Ľubica Blaškovičová.

Na javisku sa rozvíja príbeh z malej dediny, kde obyčajné tri vrecia zemiakov spustia lavínu nedorozumení, hádok i podozrievaní. Postavy – gazdovia, gazdiné a obecný sluha – sa zapletajú do komických situácií, v ktorých sa odhaľuje ich lakomstvo, vypočítavosť aj ľudská prostota. Napokon sa ukáže, že to, čo sa zdalo byť veľkým problémom, je len smiešna epizóda, ktorá spája celú dedinu.

Herci:

- Jaroslav Žigala – obecný sluha
- Ľubomír Gedra – Mudrák, gazda
- Benjamín Piroško – Paľo
- Lucia Počatková – Anča
- Gabriela Gedrová – Mudráčka
- Silvia Janitorová – Kata
- Samuel Dobrík - paholok
- Damián Exner - richtár
- Daniel Dobřík, Juraj Bubán, Lenka Dobříková, Katarína Pirošková – ľud

Predstavenia:

1. premiéra: Deň matiek, máj 2022 – Lorinčík (oslavy 75. výročia divadla)

„... Urbánkov Škriatok prináša na javisko humorný a poučný pohľad na dedinský život, v ktorom sa striedajú intrigy, slabosti i veselý šibalstvá, no napokon zvíťazí spravodlivosť a zdravý rozum ...“

Na jeseň 2022 začali ochotníci z Lorinčíka skúšať veselohru *Škriatok*. Spočiatku bolo skúšanie sprevádzané problémami s obsadením postáv, ktoré sa počas príprav viackrát menili a dopĺňali. Napriek tomu sa kolektív zomkol a dotiahol inscenáciu do úspešnej premiéry.

Premiéra bola pôvodne plánovaná na 15. september 2024, no z dôvodu rekonštrukcie kultúrneho domu sa uskutočnila až 29. decembra 2024. Druhá premiéra sa konala 5. januára 2025 a bola výnimočná tým, že sa s kolektívom rozlúčil dlhoročný režisér Rudolf Dučai, ktorý odovzdal režisérsku taktovku Ľubomírovi Gedrovi. Na predstavenie boli zároveň pozvaní všetci ochotníci, ktorí sa podieľali na obnove divadelného diania v Lorinčíku od roku 1995.

So *Škriatkom* sa súbor predstavil aj mimo Lorinčíka – 8. februára 2025 v Družstevnej pri Hornáde a 9. februára 2025 v Poľove. Plánované záverečné predstavenie v Lorinčíku sa pre technické problémy v kultúrnom dome nepodarilo zrealizovať. Posledné uvedenie hry sa konalo 30. marca 2025 v obci Ždaňa.

Herci:

- Juro Kremenák – Jaroslav Žigala / Samuel Rinkovský
- Zuzanka, jeho žena – Veronika Bubánová
- Mariška, ich dcéra – Silvia Janitorová
- Ondrej Lieskovan, richtár – Ľubomír Gedra
- Katruša, jeho žena – Gabriela Gedrová
- Paľko, ich syn – Benjamín Piroško
- Šulička, vdova – Mária Samešová
- Evuša, jej dcéra – Danielka Samešová / Lenka Dobříková
- Martin Dúbravský – Dušan Šolc
- Jožko, skleničkár – Daniel Dobřík / Ľubomír Gedra / Michal Žakarovský
- Mišo, obecný sluha – Juraj Bubán
- Hana, jeho žena – Marcela Mitrová
- Peter, sluha u Lieskovanov – Samuel Dobřík
- Anička, slúžka u Kremenákov – Katarína Pirošková

Predstavenia:

plánovaná premiéra: 15. september 2024 (neuskutočnila sa pre rekonštrukciu KD)

1. premiéra: 29. december 2024, Lorinčík
2. premiéra: 5. január 2025, Lorinčík (rozlúčka režiséra Rudolfa Ducaia, odovzdanie réžie Ľubomírovi Gedrovi)
3. predstavenie: 8. február 2025, Družstevná pri Hornáde
4. predstavenie: 9. február 2025, Poľov

posledné predstavenie: 30. marec 2025, Ždaňa

Odovzdanie režisérskej štafety

Rok 2025 sa pre Ochotnícke divadlo v Lorinčíku stal nielen jubilejným rokom, ale aj rokom zmien. Po tridsiatich rokoch nepretržitej práce sa uzavrela významná kapitola novodobej éry – režisérske pôsobenie Rudolfa Dučai, ktorý stál pri obnovení ochotníckeho divadla v roku 1995 a po celé desaťročia bol jeho hybnou silou.

Rudolf Dučai počas troch desaťročí vytvoril pevné základy súboru, vychoval niekoľko generácií ochotníkov a udržal kontinuitu ochotníckeho divadla v Lorinčíku v časoch, keď to nebolo samozrejmé. Rozhodnutie ukončiť režisérsku činnosť sa nerodilo ľahko, keďže láska k divadlu bola, je a určite aj naďalej zostane jeho prirodzenou súčasťou. Svoje rozhodnutie však urobil s ohľadom na pribúdajúci vek a zdravotné dôvody.

Pri tejto príležitosti by sme radi dali priestor aj slovám tých, ktorí s Rudom Dučaiom stáli na javisku, za javiskom či v hľadisku počas uplynulých rokov:

„Rudo ako režisér dokáže v ľuďoch objaviť a rozvíjať ich herecký potenciál. Oslovil ma už ako približne 12-ročnú po tom, čo som si zahrála starenu v detskom predstavení, a táto skúsenosť ma priviedla k ochotníckemu divadlu. Bavilo ma stvárňovať výrazné charakterové postavy – čím boli „horšie“, tým väčšia bola radosť z hry. Som vďačná, že som sa mohla stať súčasťou ochotníckeho divadla, ktoré spája generácie, vytvára priateľstvá a lásku k divadlu.

Veronika Zubárová

Odkedy uja Ruda poznám, vždy mal veľký zápal pre ochotníčenie a dával do toho svoje srdce. Často nám pripomínal, že ODL je dedičstvom. Dedičstvom pochádzajúcim od predošlých generácií ochotníkov a pána učiteľa Macáka, o ktorom hovoril vždy s veľkou úctou. Som veľmi rád, že vďaka jeho pozvaniu sa dnes cítim byť súčasťou tohto dedičstva aj ja.

Daniel Dobrík

Divadlo som rada sledovala už od malička a vždy ma fascinovalo z pohľadu diváka. Keď som od uja Ruda dostala ponuku hrať, veľmi som sa potešila a s nadšením som ju prijala. Približne pred piatimi rokmi som ako 15-ročná prvýkrát vkročila na javisko a bola to nová skúsenosť, ktorá ma okamžite vtiahla do sveta divadla. Ujo Rudo je človeka, ktorý síce už má nejaký ten svoj vek 😊, no stále plný energie a humoru. Je to veľký vtipálek, ktorý vždy vie uvoľniť atmosféru, no zároveň nás veľa naučil a motivoval posúvať sa ďalej.

Silvia Janitorová

Ochotnícke divadlo sa za tých 30 rokov pre mňa stalo súčasťou života. Zároveň členovia bývalí aj aktuálni sú ľudia, ktorí zanechali stopu v mojom srdci ako priatelia a tí, s ktorými je pre mňa strávený čas vzácný. Prežili sme spoločne rôzne životné situácie, tie dobré ale aj tie ťažšie a o tom viac sa naše vzťahy prehlbovali.

Medzi nich zaslužené patrí aj náš ujo Rudo ako dlhoročný režisér. Som mu nesmierne vďačná za realizáciu myšlienky obnovenia tradície ochotníckeho divadla. Ujo Rudo je skvelý človek, svedomitý, poctivý a pracovitý a taký bol aj ako režisér. Doteraz ešte cítim jeho krížik na čele, ktorý nám dával pred roztvorením opony na premiére a pred očami mám desatoro ochotníka nalepených na kulisách.

Pred tým sme hrali bez ozvučenia a museli sme sa spoliehať na svoje hlasivky. Preto sme často z poza opony počuli jeho: „Hlas, hlas!“. To len preto, aby nás počuli aj diváci, ktorí sedeli vzadu na stoloch, prípadne stáli na chodbe, pretože sa nezmestili do sály. Vždy bolo veľmi veselé sledovať jeho šepkárské umenie, ktoré predvádzal celým telom a ktoré je nenahradiateľné. Ďakujem mu aj za dôveru, keď mi prideliť náročnejšie divadelné úlohy. Za tie roky ich bolo dosť a ani neviem, ktorú by som mala vyzdvihnúť ako svoju obľúbenú. Keď som bola mladšia, hrala som Zuzky, Marky, Haničky...Postupne moje úlohy prešli do tetky Dory, Juráčky, či Šuličky. Z tých „naj“ úloh by som vyzdvihla úlohu v divadelnej hre Ženský zákon v nárečí a v hre Škriatok. Úloha Zuzky v hre Statky-Zmätky mi zase pomohla pri mojej maturitnej skúške. Práve v danom čase som ju mala naštudovanú a na maturite zo slovenského jazyka som si vytiahla J.G.Tajovského a jeho tvorbu. Maturitnú komisiu som ohúrila monológom Zuzky, ktorý som vedela spamäti. Som mu vďačná aj za to, že mi dal možnosť priviesť k divadlu aj moje deti a tým v nich pestovať lásku ochotníckemu divadlu a zachovať túto tradíciu.

Mám v hlave ešte veľa myšlienok, zážitkov a akcií, ktoré sme v divadle všetci spoločne zažili. Možno raz, keď budeme aj my členovia na dôchodku, spíšeme naše historky. Určite je ich toľko, že by z nich vznikol samostatný bulletin, alebo možno aj celá kniha.

Mária Samešová (Pirošková)

Rudo bol vždy zapálený pre naše ochotnícke Divadlo. On bol jeho dušou aj mozgom. Vedel ochotníkov stmeliť do kompaktného celku a bol aj základom pre technické zázemie súboru. Spolu s manželkou iniciovali a vo veľkej miere pripravovali naše kroje. Nikdy nezabudnem na naše výlety najmä do Ždiaru, opekačky, cestu pešo s ochotníkmi a sánkami po chlieb do Malej Idy po snehovej kalamite hoci to už budú aj 2 dekády dozadu. Sem-tam sa mi Divadlo vynorí aj v snoch, ale hlavne tak, že už idem na scénu a neviem žiaden text. Takže pripomína aj stresovú stránku. Napriek tomu ďakujem Rudovi že k nám zavítal zhruba pred 30 rokmi a chcel mňa aj brata zapojiť do ochotníčenia v Lorinčíku. Na to nezabudnem.

Jano a Jožko Juhásovi

Mňa pritiahol do divadla ešte Pán učiteľ správca, kde som účinkoval ako škriatok v hre Pravda víťazí! Postupne som účinkoval v ďalších už pod taktovkou p. Ruda Dučai. Veľakrát mi dodal odvahu, povzbudenie a potľapkanie po pleci. Zato mu veľmi ďakujem. Najviac som vďačný za utužovanie kolektívu a naše výlety v Ždiari. Som rád, že som bol súčasťou takého skvelého kolektívu a prispel k tradičnej ochotníckej činnosti v Lorinčíku.

Patrik Pačut

Na ODL bolo najlepšie, že sme sa ako priatelia mali možnosť pravidelne stretávať, rozprávať i zabávať. Zároveň, že sme si pripomenuli zvyky a život našich predkov. Trénovali sme si pamäť učením sa textov, spôsob prednesu a odvahu vystúpiť pred verejnosťou. Ďakujem za túto príležitosť.

Lucia Pačutová

Pri spojení slov Rudo a divadlo sa mi pred očami mihne obraz, keď ma Rudo pre 30 rokmi oslovil cestou z kostola, či by som prišiel hrať do obnoveného ochotníckeho divadla. Pamätám si s akým obrovským zanietením a vervou sa pustil do budovania tak krásnej činnosti akou ochotnícke divadlo bolo a stále je. Toto jeho nadšenie a energiu s akou sa púšťal do nových hier nevedomky prenášal aj do našich duší a zapálil v nás ten úžasný plamienok ochotníčenia, ktorý v nás dokázal horieť celé roky. Vďaka nemu sa medzi nami vytvorili priateľstvá na celý život a zažili sme spolu kopec nádherných zážitkov na skúškach, výletoch, opekačkách či divadelných výjazdoch. V živej pamäti mám aj tie dlhé hodiny strávené na javisku pri výrobe kulís. Na tie debaty čo a ako urobíme, kde by sme to mohli upraviť, prečo toto má byť tak a prečo to tak byť nemôže. No stihli sme sa pomedzi všetky tie práce veľa nasmiať a porozprávať aj o živote ako takom. Som nesmierne hrdý na to čo všetko sa v Lorinčíku dokázalo s ochotníctvom počas jeho existencie zrealizovať. Toto naše divadlo bolo súčasťou niekoľkých generácií ochotníkov a je úžasné, že nám pretrvalo až doteraz. Rudo patrí ti veľká vďaka za to, že som mohol byť súčasťou tejto 80 ročnej histórie ochotníckeho divadla v Lorinčíku.

Marcel Kender

Keď sa povie ochotnícke divadlo v Lorinčíku posledných tridsať rokov, mnohým z nás sa automaticky vybaví jedno meno – Rudo Dučai. Nie preto, že by chcel stáť v popredí, ale preto, že sa stal neodmysliteľnou tvárou tohto divadla. Na skúškach, pri premiérach, pri rozhovoroch, keď sa niečo nedarilo, aj vtedy, keď sa darilo až nad očakávanie, vždy za tým všetkým stál náš Rudo. Pre mnohých z nás bol prvým režisérom, ktorý nám dal šancu postaviť sa na javisko, aj keď sme sami pochybovali, či na to máme. Mal trpezlivosť učiť, vysvetľovať, hľadať riešenia a najmä veriť ľuďom. Divadlo pod jeho vedením nikdy nebolo len o textoch a presnom postavení na scéne – bolo o vzťahoch, o spolupatričnosti a o tom, že každý má v súbore svoje miesto. Za jeho pôsobenia vznikali inscenácie, ktoré nás spájali, formovali a vytvárali z ochotníkov jednu partiu. Hodiny skúšok, príprav a práce, ktoré diváci nevideli, boli vždy robené s poctivosťou a láskou k divadlu. Rudo dokázal udržať súbor pokope aj v časoch, keď to nebolo jednoduché, a vďaka nemu sa ochotnícke divadlo v Lorinčíku stalo a je prirodzenou súčasťou života obce. Rozhodnutie ukončiť režisérsku činnosť sa určite nerodilo ľahko. Láska k divadlu však u Ruda nikdy nekončila a nekončí ani dnes. Za všetky tie roky práce, trpezlivosti, pochopenia a času, ktorý venoval divadlu aj nám, patrí Rudovi jedno veľké a úprimné Ďakujeme. Veríme že ešte dlhé roky nás bude podporovať z hľadiska ako divák ktorý si vychutnáva ovocie svojej tvrdej práce.

Lubo a Gabika Gedroví

Pri príležitosti 80. výročia ochotníckeho divadla sa uskutočnilo stretnutie ochotníkov všetkých generácií, ktorí sa od znovuobnovenia divadla podieľali na jeho činnosti. Toto stretnutie bolo nielen spomienkou na spoločné roky práce, premiéry, reprízy a zájazdy, ale aj symbolickým poďakovaním Rudovi Dučaiovi za jeho obetavosť, vytrvalosť a dlhoročnú oddanosť divadlu.

Súčasťou tohto významného momentu bolo aj plynulé odovzdanie režisérskej štafety Ľubomírovi Gedrovi, ktorý sa od roku 2025 ujal režijného vedenia súboru. Toto odovzdanie neznamená prerušenie tradície, ale jej prirodzené pokračovanie – s úctou k minulosti a s pohľadom upreným do budúcnosti.

Ochotnícke divadlo v Lorinčíku vstupuje do ďalšej etapy svojej existencie s pevným základom, generačnou kontinuitou a odhodlaním pokračovať v tom, čo sa tu budovalo celé desaťročia. Do ďalších rokov prajeme divadlu pevné zdravie jeho členom, dostatok nadšenia, tvorivých síl a verných divákov, ktorí budú jeho prácu naďalej sprevádzať a podporovať.

Čo ďalej?

Za sebou máme bohatú kapitolu našej novodobej histórie – od obnovenia ochotníckeho divadla v Lorinčíku v roku 1995 až po poslednú inscenáciu *Škriatok*. No náš pohľad smeruje dopredu. Divadelná tradícia, ktorú sme spoločne budovali, nekončí – naopak, čakajú nás nové výzvy, nové príbehy a nové predstavenia.

Najbližším cieľom súboru je naštudovanie komédie Ferka Urbánka – Diabol v raji manželskom, ktorú by sme radi uviedli na prelome rokov 2025 a 2026. Pôjde o inscenáciu, ktorá bude pre súbor výnimočná v niekoľkých ohľadoch. Po prvýkrát sa predstavíme na úplne novej scéne s novým javiskovým riešením, pripravujeme nové kostýmy a dbáme na to, aby vizuálna stránka hry pôsobila moderne a atraktívne.

Veľký dôraz kladieme aj na technické zabezpečenie. Už teraz sme si zabezpečili kvalitnejšie ozvučenie, aby diváci lepšie vnímali každý dialóg či jemný odtienok v hereckom prejave. V pláne je tiež vylepšenie osvetlenia, ktoré môže ešte viac zvýrazniť atmosféru predstavení.

Popri umeleckých aktivitách rozmyšľame aj o organizačných krokoch do budúcnosti. Pripravujeme všetko potrebné pre založenie občianskeho združenia, ktoré by mohlo priniesť nové možnosti podpory, projektov a rozvoja divadelnej činnosti. Veríme, že práve týmto krokom by sme mohli otvoriť dvere k ďalším spoluprácam a lepším podmienkam pre našich členov.

Samozrejme, všetky naše snahy by neboli možné bez podpory verejnosti a priazne divákov. Do budúcnosti by sme preto veľmi radi privítali aj pomoc zo strany miestneho zastupiteľstva, mesta či kraja, aby sme spoločne dokázali posunúť kultúrny život v našej obci i regióne ešte ďalej.

Čaká nás teda nielen nová hra, ale aj nová éra. Lorinčícké ochotnícke divadlo vstupuje do budúcnosti s odhodlaním, entuziazmom a vierou, že ochotnícke divadelníctvo má v našej obci stále pevné miesto – a bude aj naďalej spájať generácie, prinášať radosť a šíriť kultúru.

Prehľad odohraných hier

č.	Názov hry	Autor	Roky uvádzania	Počet predstavení
1	Tri vrecia zemiakov	J. Korbačka	1945	1
2	Strídža spod Hája	F. Urbánek	1946	2
3	Škriatok	F. Urbánek	1946	4
4	Pravda víťazí (žiaci)	F. Urbánek	1946	2
5	Bludár	-	1947	3
6	Krutohlavci	F. Urbánek	1947	2
7	Víťazné srdiečka (deti)	-	1947	2
8	Ženský zákon	J. G. Tajovský	1948	3
9	Sirota Marienka	-	1948	2
10	Pastierka z Lurdu	-	1948	3
11	Márnotratný syn	-	1949	2
12	Slovenská sirota	M. O. Horváthová	1949	3
13	Pánik	-	1949	2
14	Pani richtárka	F. Urbánek	1950	2
15	Bacúchovie dvor	M. Kukučín	1951	2
16	Statky – zmätky	J. G. Tajovský	1952	2
17	Kamenný chodníček	F. Urbánek	1953	4
18	Páva	B. S. Timrava	1954	3
19	Dlhý, Široký a Bystrozraký	rozprávka	1954	2
20	Škriatok	F. Urbánek	1958	2
21	Mariša	bratov Mrštíkovi	1958	8
22	Rozprávka pri priaslici	-	1961	7
23	Najduch	-	1962	6
24	Dve Marienky	-	1963	6
25	Kubo	J. Hollý	1965	5
26	Páva	B. S. Timrava	1966	6
27	Slovenská sirota	M. O. Horváthová	1969	6
28	Statky – zmätky	J. G. Tajovský	1971	11
29	Ženský zákon	J. G. Tajovský	1972	9
30	Strídža spod Hája	F. Urbánek	1996	5
31	Tri vrecia zemiakov	J. Korbačka	1997	1
32	Bacúchovie dvor	M. Kukučín	1997 – 1998	5
33	Statky – zmätky	J. G. Tajovský	1998 – 2000	4
34	Pravda víťazí (žiaci)	F. Urbánek	1999	1
35	Páva	B. S. Timrava	1999 – 2000	4
36	Krutohlavci	F. Urbánek	2001 – 2002	3
37	Ženský zákon	J. G. Tajovský	2003	8
38	Nový život	J. G. Tajovský	2004	7
39	Kamenný chodníček	F. Urbánek	2005	4
40	Kubo	J. Hollý	2006 – 2007	7
41	Slovenská sirota	M. O. Horváthová	2009	6
42	Pani richtárka	F. Urbánek	2011	2
43	Ženský zákon	J. G. Tajovský	2013	2
44	Ženský zákon (nárečie)	J. G. Tajovský	2014 – 2015	4
45	Bačová žena	I. Stodola	2015 – 2017	2
46	Surovo drevo	F. Urbánek	2018 – 2020	2
47	Tri vrecia zemiakov	J. Korbačka	2022	1
48	Škriatok	F. Urbánek	2024 – 2025	5

Slovo na záver

Už osemdesiat rokov sa v našej malej obci píše veľký príbeh ochotníckeho divadla. Od prvých predstavení v skromných podmienkach až po dnešné vystúpenia v modernom kultúrnom dome prešli celé generácie, ktoré do tohto príbehu vložili svoj čas, energiu, radosť aj srdce.

Ochotnícke divadlo v Lorinčíku nikdy nebolo len o javisku, kulisách a kostýmoch. Je to predovšetkým o ľuďoch – o hercoch, režiséroch, pomocníkoch v zákulisí i o divákoch, ktorí sa vždy znova a znova pýtali: „*Kedy už bude divadlo?*“ Táto otázka, sprevádzajúca nás celé desaťročia, je dôkazom, že divadlo sa stalo neoddeliteľnou súčasťou života dediny.

Za osemdesiat rokov sa na javisku vystriedali desiatky hier – od veselého Kuba, ktorý sa stal symbolom našich začiatkov, cez klasiku Ženský zákon (aj vo východniarskom nárečí), až po súčasnú hru Diabol v raji manželskom. Na doskách, ktoré znamenajú svet, stáli celé generácie – od starých rodičov, ktorí boli pri zrode divadla, cez ich deti, až po dnešných mladých ochotníkov. Každá generácia priniesla niečo nové, no všetky spája láska k divadlu a hrdosť, že sú súčasťou tejto krásnej tradície.

Divadlo je srdcom našej obce. Spája rodiny, priateľov a susedov, dáva nám dôvod na stretnutia, na spoločné zážitky a na hrdosť, že práve v Lorinčíku bije silné kultúrne srdce.

Na tomto mieste chceme vysloviť poďakovanie všetkým, ktorí prispeli k udržiavaniu tejto tradície – hercom, režisérom, technikom, dobrovoľníkom i verným divákom. Bez vás by naše javisko zostalo prázdne.

Dnes stojíme na prahu novej etapy. Radi by sme aj naďalej prinášali predstavenia pre našich divákov v mestskej časti – s podporou miestneho zastupiteľstva. Zároveň sa chceme prezentovať aj širšie – v rámci mesta, kraja, celej republiky a možno raz aj za hranicami našej krajiny.

Veríme, že aj v budúcnosti budú mladí ochotníci niest' fakľu ďalej, že sa kronika nášho divadla nikdy neprestane písať a že večerným Lorinčíkom sa ešte dlho bude ozývať radostné:

„Na ňedzeľu bude divadlo!“

Nech žije ochotnícke divadlo!

Nech žije Lorinčík!